

№. 11  
B.T. 0280  
697

30.09.59

# CURIERUL ADVENTIST



Anul XXXVI Nr. 11

Noiembrie 1958

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.  
Redacția și ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116  
Apare sub conducerea unui comitet

## CUPRINS

<i>Hristos, centrul credinței noastre</i>	Redacția
<i>Nevoia noastră de Mântuitorul</i>	Pintilie Baciu
<i>Miniaturi — versuri —</i>	D. Popa-Ticu
<i>Cunoașterea de Dumnezeu</i>	Al. Delea
<i>Bucuria în Domnul</i>	I. Iorga
<i>Pagini de istorie</i>	Redacția
<i>Rămânerea în Hristos</i>	I. Mihordea
<i>Importanța „tregerii cu vederea”</i>	Ch. S.
<i>Scrierea cărților Bibliei</i>	I. Batrina-Voivodeni
<i>Exodul 12,29</i>	D. P.

## HRISTOS, *centrul credinței noastre!*

Înimile noastre sînt pline de o îndreptățită bucurie, pentru că noi stăm cu toții pe aceeași temelie a adevărilor Biblice.

Sîntem recunoscători Bunului Dumnezeu pentru că nu avem nici un alt „crez” în afară de Sfînta Scriptură și nu am enunțat nici un sistem propriu de teologie în afara doctrinelor Scripturistice. Totuși, datorită influenței profunde a scrierilor Spiritului Profetic, noi ne prezentăm ca un tot unitar.

Cuvîntul Spiritului Profetic ne învață că Domnul Hristos a fost atît PREOT, cît și JERTFA pe crucea de pe Golgota și că El „obținînd pentru noi răsкупărarea veșnică”, a intrat apoi în slujba Sa cerească de Mare Preot. Acest lucru ne învață atît Sfînta Scriptură cît și Spiritul Profetic.

Punctul central se află în slujba ispășirii. Domnul Hristos a fost atît „preot cît și jertfă”, „Cel ce aducea jertfa cît și jertfa oferită”. S-a făcut greșit și tendențios afirmația cîndva că Domnul Hristos a fost jertfă și nu Preot pe crucea de pe Golgota, și că moartea Sa, nu a fost nimic mai mult decît un sacrificiu, slujba Sa de Mare Preot începînd numai după înălțarea Sa la ceruri. Gîndul acesta a fost bazat pe un articol apărut de mult, la începutul lucrării noastre în care se spunea: „Pe cruce, Domnul a acționat ca sacrificiu pentru noi și nu ca preotul nostru... Slujba de ispășire El a îndeplinit-o ca Preot; dar toată lucrarea Sa de Preot, este adusă la îndeplinire



în Sanctuarul din ceruri. Ebrei 8,4—6. De aici noi învățăm că slujba de ispășire este lucrarea finală și de încheiere a lucrării Sale preoțești.

O lumină mult mai clară cu privire la acest subiect, a venit mai târziu prin studierea Cuvîntului lui Dumnezeu, și a cărților Spiritului Profetic, cum și a o mulțime de alte cărți și articole din pana servei Domnului care a clarificat în mare măsură această problemă. De fapt în nici un subiect nu este serva Domnului așa de clară ca în acela referitor la „Jertfa de Ispășire a Domnului Hristos“. Această expresie este folosită adeseori. Să cercetăm următoarele citate :

„Sacrificiul Domnului Hristos ca o ispășire pentru păcat, este cel mai mare adevăr, în jurul căruia se grupează toate celelalte adevăruri“.

„Studiul întrupării Domnului Hristos, jertfa Sa de ispășire și lucrarea de mijlocire va ocupa mintea cercetătorilor sîrguincioși din toate timpurile“.

„Strîngeți cele mai puternice declarații afirmative cu privire la ispășirea făcută de Domnul Hristos pentru păcatele lumii. Arătați necesitatea acestei lucrări de ispășire“.

„Cînd Tatăl privi sacrificiul Fiului Său, El se plecă înaintea Lui, recunoscîndu-I desăvîrșirea. 'Este destul', spuse El. 'Ispășirea este desăvîrșită“.

„Cînd El S-a oferit singur pe cruce, o ispășire desăvîrșită a fost făcută pentru păcatele lumii“.

„Marele nostru Preot a completat (desăvîrșit), sacrificiul oferit de El, atunci cînd El a suferit în afara porții, apoi

o ispășire desăvîrșită a fost făcută pentru păcatele lumii“.

„Crucea trebuie să ocupe locul central, pentru că ea este mijlocul ispășirii făcute pentru oameni“.

„Isus S-a înălțat în curțile cerești, și personal a auzit de la Dumnezeu asigurarea că jertfa Sa pentru păcatele oamenilor a fost primită și că prin sîngele Lui, toți pot primi viața veșnică“.

„Prin jertfa de ispășire, prin neprihănirea Domnului Hristos atribuită nouă, păcătoșii pocăiți, stau îndreptățiți în fața legii“.

„Prețul răscumpărării plătit de Domnul Hristos — ispășirea de pe Golgota — este totdeauna înaintea lor“.

„Hristos S-a dezbrăcat de Sine (prin întrupare) și a luat înfățișarea unui serv, și S-a adus ca jertfă, El însuși fiind Preotul, El însuși fiind și jertfa“.

Multe din aceste afirmații sînt repetate în cărțile Spiritului Profetic. Că există mai mult decît o singură fază în lucrarea Domnului Hristos de Mare Preot, este clar arătată de către Spiritul Profetic. Domnul Isus Hristos a fost în adevăr atît PREOT, cît și JERTFA, pe Calvar. De fapt, chiar înainte de sacrificiul Său, El a slujit ca Preot. Observați descrierea acestei scene din camera de sus, unde Domnul nostru Isus Hristos își înalță rugăciunea Sa de Mare Preot.

„Domnul Isus Hristos a așezat Biserica Sa aleasă în brațele Tatălui. Asemenea unui Mare Preot consacrat, El a mijlocit pentru poporul Său. Ca un păstor credincios, El a strîns turma Sa, punînd-o la umbra Celui Atotputernic,

unde este un refugiu puternic și sigur. Cît pentru El, în fața Lui sta ultima bătaie cu Satana, și El a pășit înainte s-o întîmpine“.

Aceasta, repetăm, a fost înainte de Ghetsemani. Una dintre cele mai puternice afirmații cu privire la acest subiect este aceasta: „Prin moartea Sa pe cruce, El a îndeplinit o fază a slujbei Sale preoțești. El îndeplinește acum o altă fază (a preoției Lui) prin mijlocirea Sa înaintea Tatălui, în favoarea păcătoșului pocăit și credincios“.

Despre aceste lucruri se pot spune mult mai multe. Totuși credem că lumina care vine de la fața lui Dumnezeu, va lumina sufletele noastre, făcîndu-le pline de toată cunoștința adevărului spre lauda și proslăvirea lui Dumnezeu.

Lucrătorii noștri sînt sfătuiți să-și pună la lucru toate facultățile lor mintale, pentru a dobîndi cunoștințe, spre a deveni niște bărbați clari văzători și cu o profundă gîndire, pentru a avea cîștig de cauză în domeniul cercetării doctrinelor esențiale, cu privire la salvarea sufletelor. Aceste „doctrină esențiale se concentrează în Hristos, iar, adevărul central în jurul căruia gravitează toate celelalte adevăruri, este sacrificiul Domnului Hristos, ca o jertfă de ispășire pentru păcat“. „Și avînd prin acea moarte ispășitoare împăcarea cu Dumnezeu, El mijlocește acum pentru Biserica Sa, nu ca un petiționar care caută să miște inima Tatălui, s-o înduioșeze, ci ca un biruitor, care cere trofee biruinței Sale“.

El, Cel care a biruit moartea, care a purtat asupra-și „natura omenească“, ducînd-o



# NEVOIA NOASTRĂ DE MÎNTUITORUL

PINTILIE BACIU

Sfântul Apostol Petru în răspunsul său de apărare, pe când era învinuit pentru faptul că vindecase pe ologul din naștere, a enunțat un principiu doctrinal, valabil pentru toți oamenii, pentru toate timpurile și anume: „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”, decît prin Isus Hristos. Fapt. 4,12.

„În starea de nevinovăție, omul trăia la început în cele mai fericite legături cu Domnul în care se găsesc ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței” a tot ce este bun. Col. 2, 3.

„După căderea în păcat însă, omul nu mai putu găsi plăcere în viața de sfințenie și căuta să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. El înțelese că a căzut de pe el haina de lumină care pîna aici îl acoperise, și că este gol și descoperit. Și în adevăr, ceea ce îl acoperise, mărirea cu care îl îmbrăcase Dumnezeu, se desprinsese. Virtutea ascultării nu-i mai putea acoperi din clipa în care ei călcase în picioare porunca lui Dumnezeu. Adam și Eva se ascunseră printre pomii din grădina și curmară viața cîtorva frunze ca să se acopere cu ele”.

„Păcătosul nu se mai poate simți fericit în fața lui Dumnezeu; el fuge rușinat și îngrozit din societatea ființelor sfinte. Dacă i s-ar fi permis păcătosului intrarea în ceruri, aceasta nu i-ar fi produs nici o bucurie. Spiritul de iubire neegoistă și desinteresată, care domnește acolo, unde fiecare inimă corespunde inimii plină de iubire a lui Dumnezeu, n-ar fi găsit nici un răsunset în inima lui. Cugetele, interesele și motivele sale, ar fi fost cu totul altele decît cele care determină faptele ființelor fără de păcat.

În așa condiții el ar fi constituit o notă discordantă în minunata armonie cerească. Cerul ar fi devenit pentru el un loc de tortură și el ar fi căutat tot să se ascundă de Cel care este bucuria și lumina cerului. Nu este deci o hotărîre arbitrară din partea lui Dumnezeu, cînd exclude pe păcătoși de la intrarea în cer; propria lor nevrodnicie îi exclude din societatea cerească. Mărirea lui Dumnezeu ar fi pentru ei foc mistuitor. Ei ar prefera distrugerea și moartea, numai să fie ascunși de fața Celui care muri pentru mîntuirea lor”.

După cum am arătat mai sus, Adam și Eva au rupt frunze de smochin și le-au cusut laolaltă pentru a-și face din ele haine cu care să-și acopere goliciunea păcatului lor. Aceasta simbolizează eforturile celui ce crede a se mîntui singur, a se face singur mai bun. Este imposibil să scăpăm prin noi înșine de prăpastia păcatului în care am căzut. Aceasta este ca și atunci cînd un om intrat într-un noroi adînc ar căuta să iasă singur. În privința aceastea prorocul Ieremia zice la capitolul 2,22: „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămîne scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu”. Iar Apostolul Pavel zice la Romani 7,18: „Știu în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească, pentru că ce-i drept, am voință să fac binele, dar n-am putere să-l fac”. Iar la versetul 23 continuă astfel: „Văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă țin rob legii păcatului, care este în mădularele mele”.

Nu este de ajuns să luăm cunoștință de iubirea lui Dumnezeu, de purtarea Lui de grijă față de noi, de Legea Lui care este sfîntă, dreaptă și bună. Ne trebuie ceva mai mult și anume: a-L primi pe Hristos ca Mîntuitor personal; numai prin El putem să intrăm din nou în legătură cu cerul.

Sfântul Apostol Petru, cu ocazia revărsării Duhului Sfînt, în cuvîntarea pe care a ținut-o primilor creștini, a zis astfel: „Să știe bine dar toată casa lui Israel că Dum-



nezeu a făcut Domn și Mîntuitor pe acest Isus pe care voi l-ați răslignit". Fapt. 2, 36. Acest răspuns l-a dat Petru mulțimilor care luminate de Duhul Sfînt și-au dat seama de starea lor de vinovăție.

Apostolul Pavel mai tîrziu dîndu-și seama de starea lui, în lumina care venea de la fața Domnului, exclamă : „O, nenorocitul de mine ! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte ? " Rom. 7,24. Pentru toți cei care pun această întrebare nu există decît un singur răspuns și anume : „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". Ioan 1,29.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru putem folosi următoarea ilustrație : Într-un oraș a luat foc o clădire cu mai multe etaje ; focul a început de la parter ; tocmai în ultimul etaj se găsea un părinte cu cei doi copii ai săi. Era imposibil să se coboare căci flăcările cuprinseseră scările. Tatăl văzînd lucrul acesta a făcut un plan pentru salvarea fiilor săi și anume : alături, la o mică depărtare, era o altă clădire care nu luase foc, fiind apărată de pompieri și care avea o fereastră deschisă chiar în dreptul unei ferestre a camerei lor. Tatăl n-a mai stat mult pe gînduri, ci s-a apropiat de fereastră și s-a aruncat cu brațele prinzîndu-se de tocul de jos al ferestrei vecine, iar picioarele rămînînd pe fereastra camerei lor, a făcut astfel o punte cu corpul său. După aceea porunci celor doi fii ai săi, ca pe rînd să treacă peste trupul său ca pe o punte și să-și salveze viețile, trecînd din clădirea aprinsă în clădirea vecină care era ocrotită.

A trecut primul cu mare băgare de seamă, apoi a trecut și al doilea, după care tatăl a vrut ca să se arunce și el. Dar vai, deodată puterile l-au părăsit de prea multă încordare și a căzut în prăpastia dintre cele două clădiri zdrobindu-și trupul. Și-a dat astfel viața ca să trăiască fiii săi.

Cu cîtă recunoștință, respect și piozitate vor fi vorbit acei fii despre tatăl lor care și-a dat viața pentru a-i salva pe ei.

„Multe sînt figurile și pildele prin care Spiritul Sfînt a căutat să ilustreze acest adevăr, ca să-l facă înțeles de sufletele doritoare de a se elibera de povara vinovăției. Cînd, după săvîrșirea păcatului de a fi înșelat pe fratele său, Iacob trebuia să fugă din casa părintească, el se simțea tare apăsător de greutatea vinei sale. Singur și fugăr, despărțit de toate cîte fac viața să aibă o valoare, singurul gînd care-l apăsa mai mult decît toate, era acela că păcatul său l-a despărțit de Dumnezeu și că el este părăsit de Providență.

Doborît de oboseală și de tristețe, el se culcă să se odihnească pe pămînt gol, avînd în jurul său numai dealurile singuraticice, iar deasupra cerul strălucînd de stele. Pe cînd dormea el, i se arătă un vis minunat.

De pe pămîntul pe care se odihnea, o scară uriașă se înălța pînă la cer și pe dînsa îngerii lui Dumnezeu se urcau și se coborau ; iar de sus, din mărire, se auzea o voce Divină aducătoare de mîngîiere și de speranță. Astfel se făcu cunoscut lui Iacob tocmai ceea ce trebuia sufle-

tului său, adică ceea ce dorea el atunci mai mult : un Mîntuitor. Cu bucurie și mulțumire el văzu descoperită calea prin care el, un păcătos, putea să intre în legătură cu Dumnezeu.

Scara cea minunată din visul său închipuia pe Isus, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. O pildă asemănătoare a întrebuițat și Domnul Isus Hristos în vorbirea Sa cu Natanel cînd îi zise : „De acum veți vedea cerul deschizîndu-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborîndu-se peste Fiul Omului". Ioan 1,51.

Prin căderea în păcat omul s-a îndepărtat de Dumnezeu, iar pămîntul s-a despărțit de cer. Peste această prăpastie despărțitoare nu exista nici un mijloc de comunicație. Dar prin Hristos pămîntul este iarăși pus în legătură cu cerul. Cu meritele Sale, Hristos făcu pod peste prăpastia produsă de păcat, așa că îngerii lui Dumnezeu puteau să intre iarăși în legătură cu oamenii. Hristos este Cel care pune pe omul căzut, slab și fără ajutor în legătură cu Izvorul Puterii Divine, nemărginite". Astfel se face că Sfîntul Apostol Pavel primind pe Domnul Hristos în inimă zice : „Acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine". Gal. 2,20 ; iar la Filipeni 4,15 zice : „Pot totul în Hristos care mă întărește". În felul acesta se împlinesc cele scrise la Efeseni 1,9.10. „Căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe



care-l alcătuiască în Sine Insuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile din ceruri și cele de pe pământ“.

După copiii Săi de pe pământ, Dumnezeu dorește cu o iubire mai tare decât moartea. Dînd pe unicul Său Fiu pentru noi, Dumnezeu ne-a dăruit cu aceasta întreg cerul. Viața, moartea și mijlocirea Mîntuitorului; serviciul îngerilor în interesul nostru; rugăciunile cu suspine de negrăit ale Spiritului pentru noi; Tatăl lucrînd sus și prin toți; neconținutul interes al ființelor sfinte; — iată lista tuturor celor puse în serviciul mîntuirii oamenilor.

Să privim deci cu credință acest minunat sacrificiu adus pentru noi; să căutăm să înțelegem înalta lui valoare; să căutăm a prețui interesul pe care cerul îl depune pentru a căuta pe cei pierduți și a-i aduce înapoi la Casa Tatălui lor. Motive mai tari și mijloace mai puternice decât acestea, nu s-ar fi putut niciodată pune în lucru în acest scop al mîntuirii.

Față de toate acestea bunul Dumnezeu zice prin proorocul Isaia la capitoul 5 versul 3 și 4, astfel: „Acum dar, — zice Domnul — locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea. Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?“ Răspunsul cea peste măsură de mare; bucuria cerească; fericita viețuire cu Dumnezeu, cu Fiul și cu îngerii; trăirea continuă în iubirea cerească; înobilarea și dezvoltarea tuturor puterilor și facultăților noastre pentru vecie: — nu sînt toate ace-

lea destule stimulente și încurajări, care să ne determine să consacrăm cu drag inimile și serviciile noastre Creatorului și Mîntuitorului nostru?

Să nu fim noi seama de iubirea și bunătatea lui Dumnezeu? Ce-ar fi putut El face mai mult de atît pentru noi? Să-L iubim deci cu aceeași dragoste, cu care El ne-a iubit pe noi! Să ne silim a folosi cît mai mult mijloacele harului dăruite nouă spre a ne transforma pînă la deplină asemănare cu Dînsul și a fi readuși în societatea îngerilor în armonie și continuă împreună locuire cu Tatăl și cu Fiul!

Aceste făgăduințe minunate în acest Mîntuitor, a făcut ca nădejdea tuturor credincioșilor să nu se stingă. Ei au privit către Acela prin care puteau să fie puși din nou într-o stare după-voia lui Dumnezeu. Începînd de la primii noștri părinți, dreptul Abel și toți martirii au privit prin credință la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie“. Ebrei 4, 15, 16.

#### „FI-MI MODEL“

Fi-mi Tu model; și lasă-mă să port  
În suflet scumpa Ta făptură,  
Și-apoi, o Doamne, îngăduie să-Ți fiu  
Un serv... lipsit de orice ură.

#### „TU... CAUTĂ!“

Tu, caută frumosul și ce-i adevărat;  
Că-n jur e și lumină... și noapte s-a lăsat;  
Spre rele nu te-ndreaptă, nu bijbiu-n zadar,  
Spre Domnul tu privește, fii demn de al  
Său har,  
Căci căutînd viața, primești viața-n dar.

#### „STROP MICUȚ DE PLOAIE“

Strop micuț de ploaie	Cînd ploaia dispare
Strop răcoritor,	Prin tine văd eu
Tu... aduci o ploaie	În raza de soare
De bob roditor.	Măreț curcubeu.

Domnul a dat soare  
Și ploaia în dar;  
El vestește tare  
„Eu voi veni iar“.

D. Popa-Ticu



# CUNOAȘTEREA DE DUMNEZEU

„Și viața veșnică este aceasta : să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“.

Ioan 17,3.

*A*cunoaște pe Dumnezeu este tot atât de important ca și viața însăși. Ba mai mult, prin cunoașterea de El putem ajunge iarăși a moșteni viața cea veșnică făgăduită omului. Pentru aceasta omul trebuie să-și subordoneze toate celelalte idealuri ale vieții sale, căutînd a cunoaște și a veni în legătură cu Cel care ne poartă de grijă pentru viața aceasta și cea viitoare.

## PRIN CE PUTEM CUNOAȘTE PE DUMNEZEU ?

*M*ulte sînt căile prin care Dumnezeu caută a ni se face cunoscut și să ne aducă în strînsă legătură cu Dînsul. NATURA vorbește mereu simțurilor noastre. Inima deschisă simte iubirea și mărirea lui Dumnezeu, descoperite în lucrurile mîinilor Sale. Urechea aude și înțelege comunicările făcute nouă de Dumnezeu prin lucrurile naturii. Cîmpurile verzi, arborii gigantici, mugurii și florile, norii pe cer, picăturile de ploaie, murmurul pîraielor, strălucirea bolții cerești : toate acestea vorbesc inimilor noastre și ne invită să facem cunoștință de aproape cu Cel care le-a zidit“.

„Pecetea Divinității, vizibilă în paginile revelațiunii, se vede și în munții cei maestri, în văile roditoare și în vastul și profundul ocean. Lucrurile din natură vorbesc omului despre iubirea Creatorului său. El ne-a legat de persoana Sa, prin numeroase legături... Această lume nu este făcută numai pentru dureri și mizerie. „Dumnezeu este iubire“, sînt cuvintele imprimate pe fiecare mugure de plantă, pe petalele fiecărei flori, pe fiecare firicel de iarbă. Cu toate că blestemul păcatului a făcut să crească pe pămînt spini și măcăci, însăși măcăcii fac flori și spinii sînt ascunși sub roze. Totul în natură dă mărturie despre grija plină

de iubire părintească a Dumnezeului nostru și arată că El dorește fericirea copiilor Săi“.

În Psalmul 19, David ne vorbește cum aude în natură vocea lui Dumnezeu vorbind omului. De la mărețiile naturii gîndul său se înalță în mod natural către Creator, și de la Dumnezeu naturii, el trece fără eforturi la Dumnezeu harului.

„Dumnezeu dorește ca copiii Săi să prețuiască operele Sale și să se desfete la vederea simplei și liniștitoare frumuseți, cu care El a împodobit locuința noastră de pe pămînt. Lui Dumnezeu îi place frumusețea și mai presus de orice atracție exterioară, El iubește frumusețea de caracter. El vrea ca să cultivăm în noi curățenia și simplitatea, aceste plăcute și liniștite grații ale florilor.

Numai dacă noi am asculta, atunci lucrurile create de Dumnezeu ne-ar învăța prețioasele lecțiuni de supunere și de încredere. De la stelele, care în neazutul lor mers prin spațiul ceresc, își urmează de veacuri cursul rînduit lor, pînă la atomii mici și invizibili, lucrurile din natură ascultă toate de voia Creatorului. Iar Dumnezeu poartă de grijă tuturor fapturilor Sale și le susține pe toate. El care ține lumile nenumărate din imensitatea universului, îngrijește în acelaș timp și de trebuințele micii vrăbii, care își cîntă fără teamă modestul ei ciripit. Cînd omul iese la munca sa obositoare, sau cînd se pleacă la rugăciune, cînd se culcă seara și cînd se scoală dimineața, deasupra tuturor, veghează iubitor ochiul Tatălui nostru din ceruri. Nici o lacrimă nu cade fără ca Dumnezeu să fi luat cunoștință de ea. Nu există zîmbet care să rămînă nevăzut de El.

Dacă noi am crede cu adevărat aceasta, atunci toate temerile noastre neîntemeiate ar dispărea. Viața noastră atunci nu ar fi plină de atîtea amărăciuni și deziluzii. Căci atunci



toate, mari sau mici, le-am lăsa în seama lui Dumnezeu, care bucuros îngrijește de noi toți”.

Psalmistul, descriind faptele purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru făpturile Sale zice : „Plin este pământul de bunătatea Domnului”. Ps. 55, 5. „Cine este înțelept ia seama la aceasta și pricepe iubitoarea bunătate a Domnului”. Ps. 107, 45.

### SFINTA SCRIPTURĂ NE FACE CUNOSCUȚ PE DUMNEZEU

Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Ioan 5:39.

„Cartea naturii și cartea revelațiunii purtând pecetea aceluiaș Spirit, nu pot fi în dezarmonie. Ele mărturisesc despre aceleași adevăruri prin metode diferite și într-un alt limbaj.

Știința descoperă continuu noi lucruri minunate; dar, fiind bine înțelese, nimic din descoperirile sale scoase la lumină, nu contrazic revelația divină.

„Aci (în Cuvîntul scris) găsim descoperit în mod lămurit caracterul Său, procedarea Sa cu oamenii și marele plan pentru mîntuirea noastră. Aci găsim descrise viețile patriarhilor, ale profeților, ale altor bărbați cu adevărat sfinți de pe vremuri... Citind despre minunatele experiențe făcute de ei, despre lumina, iubirea și binecuvîntările hărăzite lor, cum și despre lucrarea săvîrșită de dînșii prin harul dat lor, spiritul, care i-a inspirat pe ei, aprinde în noi, o dorință sfîntă de a cultiva un caracter ca al lor și de a umbla cu Dumnezeu ca și dînșii”. Cuvîntul inspirat ne spune : „Dacă voiți să cunoașteți bine pe Mintuitorul, atunci citiți Sfînta Scriptură. Umpleți-oă inima întreață cu Cuvîntul lui Dumnezeu. El este apa vie care stinge setea cea mai arzătoare; El este pîinea cea vie din cer”. Educația sufletului nostru în ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, o putem avea prin studiul Sfintelor Scripturi. „Nu trebuie să primim automat învîțămintele Scripturii, ci să cercetăm noi înșine Cuvîntul lui Dumnezeu”. Iov declara cu gura sa nu cu a altuia cînd zicea : „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu... ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia”. Iov 19, 25, 27.

### DOMNUL HRISTOS NE FACE CUNOSCUȚ PE DUMNEZEU.

Pentru a face mai accesibil omului păcătos cunoașterea de Dumnezeu, El a trimis pe pămînt pe însuși Fiul Său. Scopul venirii Sale a fost de a ne face cunoscut caracterul Său divin și plin de iubire pentru neamul omenesc. „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3, 16.

Din rugăciunea Sa arhierescă la sfîrșitul lucrării Sale, reiese că El făcuse cunoscut numele Tatălui Său, cînd zice : „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi l-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvîntul Tău. Acum am cunoscut că tot ce Mi-ai dat, Tu, vine de la Tine”. Ioan 17, 5—7. „În rugăciunea Sa către Tatăl, Hristos dădu o învîțătură ce ar trebui gravată în minte și în suflet... Cunoașterea din trăite a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis, transformă pe om făcîndu-l după chipul lui Dumnezeu. Ea dă omului stăpînire de sine, aducînd sub ascultare de puterile cele mai înalte ale minții orice impuls sau patimă a firii decăzute. Cunoașterea Lui este temelie oricărei slujiri adevărate. Este singura pavăză față de ispite.

Cugetînd asupra desăvîrșirii Mintuitorului, vom fi determinați să dorim a fi schimbați după chipul Său cel sfînt și curat. Sufletul nostru va flămînze și înseta să ajungem asemenea Domnului pe care îl adorăm. Spiritul Sfînt înalță și preamărește pe Mintuitorul. Lucrarea Sa stă în a ne face cunoscut pe Hristos, curățenia dreptății Sale și marea mîntuire pe care o avem prin El.

Ar trebui să stăruim îndeosebi să înțelegem caracterul iubitului nostru Mintuitor și să medităm asupra misiunii Mijlocitorului nostru, care veni în lume să mîntuiască pe poporul Său de păcatele sale”.

Prin iubirea Domnului Hristos dovedită față de noi, ajungem să-L cunoaștem și să-l iubim pe Dumnezeu Tatăl nostru.



## BUCURIA ÎN DOMNUL

Bucurați-vă totdeauna în Domnul. Iarăși zic: Bucurați-vă!”, astfel sfătuiește apostolul Pavel pe credincioșii din Filipi. Și nu o singură dată adresează el acest sfat credincioșilor de pretutindeni.

Dar, ce este bucuria? Bucuria este un sentiment de vie mulțumire, satisfacție sufletească, veselie a sufletului”. Bucuria este opusul întristării, posomorârii. Bucuria de care ne vorbește Sf. Scriptură este de obârșie cerească. Ea este un rod al Duhului Sfânt. Galateni 5,22. În cer este numai bucurie. Sfânta Scriptură ne spune că, atunci când Dumnezeu a creat acest pământ cu tot ce este pe el, în cer a fost mare bucurie “... stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”. Iov 38,7. Bucurie mare este în cer și atunci când un păcătos se întoarce la Dumnezeu. Luca 15,7.10.22-24. Dumnezeu a rinduit ca viața făpturilor Sale să fie trăită numai în bucurie.

Sînt două feluri de bucurii. Este o bucurie sfântă, curată, de obârșie cerească, ce izvorăște din înălțarea și apropierea sufletului de Dumnezeu, prin puterea credinței. „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mîntuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei”. Is. 61,10... eu tot mă voi bucura în Domnul mă voi bucura în Dumnezeul mîntuirii mele”. Habacuc 3,8. O asemenea bucurie găsim și la Maria, mama Domnului Isus, atunci cînd a vizitat pe Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul. Ea a zis: „Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu Mîntuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum în colo, îmi vor zice fericită, pentru că Cel Atot Puternic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfînt, și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El. El a arătat putere cu brațul Lui: a risipit gîndurile pe care le aveau cei mîndri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie, și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămînzi i-a săturat de bunătați, și pe cei bogăți i-a scos afară cu mîinile goale”. Luca 1,46-55. Aceasta a fost o cîntare de bucurie. Dar mai există o bucurie de obârșie satanică, ce se complace în nelegiuire. 1 Cor. 13,6 p.p.

Creștinii adevărați sînt urmașii, reprezentanții lui Hristos. Pentru că au crezut în El, „le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Ioan 1, 12. Ei au făgăduința că, „li se va da pîine, și apanu le va lipsi”. Is. 55, 16 u.p. Ei sînt făcuți „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos”. Rom.8, 17. Ei au făgăduința moștenirii a „ceea ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la

inima omului nu s-a suit...”

1 Cor. 2, 9. De aceea, ca urmași ai lui Hristos și moștenitori ai scumpelor Sale făgăduinți, ei trebuie să reprezinte, prin viața și caracterul lor, pe Hristos, care era blînd și smerit cu inima”. Bucuria și mulțumirea trebuie să caracterizeze viața lor în fiecare zi și împrejurare.

Pentru acei urmași ai Domnului Hristos, care se lasă înșelați de diavolul și cad pradă descurajării, privind viața cu toate problemele ei, ca o grea povară și cad pradă descurajării și des-nădejzii, sora E. G. White zice: „Noi îl putem tăgădui (pe Domnul Isus) iubind o viață de tihnă, ocolind datoriile și poverile vieții, pe care trebuie să le poarte cineva, dacă noi nu vrem, cum și prin iubirea de plăceri păcătoase... Noi îl putem tăgădui dacă lăsăm mintea să colinde pe căile îndrăgostirii bolnăvicioase și dlocim în mintea noastră gînduri cu privire la pretinsa noastră soartă aspră și plină de necazuri. Tu păcătuiești și tăgăduiești pe Mîntuitorul tău cugetînd la lucruri întristătoare, îngrămădindu-ți în minte necazuri și împrumutînd supărări”.

Să nu uităm deci. Noi tăgăduim pe Domnul Isus dacă ocolim poverile și datoriile vieții, nevrînd a le purta și împlini cu bucurie și credincioșie. Împlinirea cu drag a datoriilor vieții acesteia, cum și a celor față de suflet, ne aduce multă fericire și bucurie. Noi tăgăduim pe Mîntuitorul nostru și păcătuim greu, dacă ne gîndim mereu la lucruri întristătoare, ocupînd mintea noastră cu ele; îl tăgăduim și păcătuim dacă în-



grămădim mereu în mintea noastră necazuri și îi împrumutăm supărări. Făcînd astfel, noi ajungem disprețuitori ai Harului Dumnezeului nostru și lipsim de fericire, nu numai sufletul nostru, dar și pe al celor din jurul nostru.

În viața noastră cum și în jurul nostru găsim nenumărate dovezi ale iubirii Tatălui nostru ceresc și ale purtării Sale de grijă pentru noi. Aceste dovezi au determinat pe David să zică: „Binecuvintează suflete pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfînt. Binecuvintează suflete pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui. El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate boalele tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare; El îți satură de bunătați bătrînețea și te face să întineresti iarăși ca vulturul... Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu se ceartă fără încetare, și nu ține mînia pe vecie. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult îndepărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce sîntem făcuți; Își aduce aminte că sîntem țărînă“. Psalmul 103, 1—14. „Eu zic Domnului: „Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire“. Pa. 16, 2“... mi-ai

prefăcut tînguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale, și m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ți cînte și să nu stea mută“. Psalmul 30, 11—12.

Minuat este și sfatul apostolului Pavel, cînd zice: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătațe, cu smerenie, cu blîndeță, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți totul în numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl“. Col. 3, 12—17. „Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri“, a zis Domnul Isus.

Un alt cuvînt inspirat zice: „Încercările și ispitele nu vor întrece puterea dată nouă spre a le suporta. De aceea să punem mîna la lucru, oriunde e de lucru, încredințați că, orice ar veni, pentru lucrarea și ispitele din fața noastră ni se va da cu siguranță puterea necesară. La timpul convenit

se vor deschide porțile cerului, ca să între copiii lui Dumnezeu, iar de pe buzele Mîntuitorului va răsuna la urechile lor, ca o muzică foarte melodioasă, cuvîntul de bunăvenire: „Veniți, binecuvîntați Tatălui Meu, de moșteniți împărăția cea pregătită vouă încă de la întemeierea lumii“. Atunci, cei mîntuiți vor fi primiți în căminul pregătit de Isus pentru dinșii. Fiecare înclinare spre păcat, fiecui cusur a fost spălat prin sîngele lui Hristos; iar acum ei au ajuns să aibă parte de toată strălucirea măririi Domnului care întrece cu mult strălucirea soarelui. Frumusețea morală, desăvîrșirea caracterului asemenea celui a lui Hristos, strălucește în ei cu mult mai mult decît toată mărirea exterioară. Înaintea înaltului tron al lui Dumnezeu, ei stau acum fără pată, părtași la rangul și la privilegiilor sfinților îngeri“.

---

### **HRISTOS,** **centrul credinței noastre**

(urmare din pag. a 2-a)

sus în cerurile cele înalte, și care ca „Fiu al Omului“,... stă pe tronul universului, fiind împreună domnitor cu Tatăl Său, El nu are nevoie să miște inima Tatălui, pentru că „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine“. El nu a acceptat un dar; El a făcut un dar. Și spre îmbărbătarea noastră, El va veni ca să ne ia la Sine. Dar pentru aceasta noi trebuie să-L cunoaștem pe deplin pe El și solia Sa, pentru ca noi să putem fi în stare să dăm o bună mărturie despre nădejdea care este în sufletele noastre.

REDAȚIA



# PĂGINI DE ISTORIE

Preferențele sociale, mersul înainte al societății, la fel ca și timpul, nu poate fi zăgăzuit, nu poate fi ținut pe loc. Chiar dacă pentru un moment, anume forțe retrograde, se vor opune curentului puternic de înaintare, în cele din urmă, ele vor fi nimicite, date la o parte și omenirea va merge pe drumul progresului ei. În lanțul cel lung al dezvoltării istorice a omenirii, evenimentele epocii noastre prezintă un interes cu totul deosebit. Istoria, acest proces de dezvoltare a oricărui fenomen din natură și din societate, conține fenomenele dezvoltării diferitelor țări și popoare în diferite epoci, „Iar misiia ei, cum spune N. Bălcescu, este de a ne arăta, a ne demonstra această transformare continuă, această mișcare progresivă a omenirii, această dezvoltare a sentimentului și a minții omenestii”. Lecțiile istoriei trebuie judecate în mod obiectiv, debarasați fiind de orice prejudecată omenescă.

„Cu 41 de ani în urmă s-a produs unul din cele mai puternice evenimente din milenara istorie a umanității. După milenii de robie, de asuprire și silnicie, a început clădirea unei societăți noi lipsite de exploatare și de asuprire”. Acest vulcan de proporții uriașe și purificator în efectul său, — „a izbucnit în Rusia, în acea vreme nod al tuturor contradicțiilor imperialismului, veriga lui cea mai slabă, unde se creaseră premisele izbucnirii acestui eveniment de o însemnătate mondială. Lung a fost lanțul suferințelor îndurate de poporul rus. Robie, cnut, foamete, și urmările unui război ce nu se mai termina. Lipsurile și mizeria celor săraci era de nedescris. Și vulcanul a erupt cu o furie ce nu a mai putut fi stăvilită cu nici un chip. Nici ruina, nici haosul economic, foametea sau războiul civil dezlănțuit, blocada sau intervenția militară străină, nu au putut stăvili lava incandescentă a revoluției. De mii de ani s-au răscolat asupriții și exploatații cu nădejdea de a sfărâma lanțurile, sau cel puțin de a mai ușura îngrozitoarea povară ce le fusese aruncată pe umeri. Octombrie 1917 le-a dat cîștig de cauză. Ea a triumfat. Peste toate acestea au trecut anii în șir. De aici înainte se pune problema reconstruirii, reducerii propășirii sociale. Octombrie 1917 n-a creat numai o formă nouă superioară, a orinduirii sociale și de stat, ea a făcut înainte de toate un om nou! Trăsături morale ca dragostea fierbinte de țară, conștiința necesității de a subordona interesele personale intereselor colectivității, țărnia de caracter, abnegația, spiritul de sacrificiu, sentimentul solidarității internaționale, repulsia față de egoism și individualism, față de șovinism și ura de rasă — toate acestea au devenit proprii unor mase de milioane de oameni. Unul din Clasicii Marxismului afirma cîndva că problema care se pune astăzi este aceea a transformării omului. A-i transforma concepția, mentalitatea și chiar felul lui de viață.

În decursul celor 41 de ani de la evenimentele lui Octombrie 1917, istoria a verificat pe deplin trînicia și superioritatea orinduirii celei noi. Procesul progresului continuă. El se desfășoară sub ochii noștri. El corespunde procesului dezvoltării societății. Octombrie 1917 a însemnat un imbold lumii asuprite. Popoarele încep să scuture jugul asuprii. Asia și Africa se trezesc. Lanțurile seculare încep să zornăie. Lanțurile împilării sînt rupte și aruncate. Negrii și milioanele rasei galbene s-au trezit la viață. Forța lor atrîne greu în lupta națiunilor pentru pace și libertate. Istori-

Mondială începe a înscrie pagini profetice. Ferice de cel ce citește și înțelege Cartea istorică a neamurilor a căror martori sîntem. Ferice însă de cei ce vor fi un factor activ în acest proces istoric de proporții vizionare!

„Popoarele țărilor socialiste” rostea în una din cuvîntările sale D-I Gh. Gheorghiu-Dej, „sînt strîns unite între ele prin legături de prietenie sinceră, care au ca temelie de nezdruccinat orinduirea socială în care puterea este a oamenilor muncii. Între țările socialiste s-au creat, pentru înfrîna oară în istorie, relații de deplină egalitate în drepturi, de colaborare și întrajutorare frățească.

Și în adevăr, țara noastră întrefine relații de prietenie cu toată lumea, dar în mod deosebit cu țările ce se află în același front ideologic, în lupta pentru atingerea dezideratelor puse în fața istoriei de evenimentele lui Octombrie 1917. Astfel între 7 octombrie și 7 noiembrie, în fiecare an se sărbătorește la noi, „Luna prieteniei Romîno-Sovietică”. Țările socialismului, spunea în continuare D-I Gh. Gheorghiu-Dej, își bazează politica lor externă pe principiile suveranității, integrității teritoriale și respectării reciproce. Ele promovează o politică de coexistență pașnică și de dezvoltare a relațiilor economice și culturale cu toate statele fără deosebire de orînduire socială.”

Și în acest an, ca și în anii precedenți, sărbătorirea acestui eveniment s-a desfășurat sub lozincă luptei pentru pace și a întăririi legăturilor de sinceră prietenie între țări, — a luptei împotriva spectrului unui război atomic. „Vouă, rațiunii voastre, inimii voastre, ne adresăm noi”, suna manifestul păcii dat publicității la Moscova în noiembrie 1957.

„În amintirea noastră a tuturor mai sînt vii ororile și calamitățile celui de al doilea război mondial. Urmele sale sîngerose încă nu au fost șterse pe deplin și iată că deasupra caselor, orașelor și satelor pașnice a apărut din nou spectrul cumplit al unui nou război, de sute de ori mai pustiitor.

Oamenii simpli din lumea întreagă, fără deosebire de naționalitate și de vederile lor politice, de credința și culoarea pielii, vor să trăiască în pace. Ne adresăm tuturor oamenilor, indiferent de convingerile lor politice și religioase. Întindem mina tuturor oamenilor de bunăvoință. Cu forțe comune vom scutura povara încercărilor care apasă asupra popoarelor. Vom elibera lumea de amenințarea războiului, a morții și distrugerii. Avem în față viitorul luminos și fericit al omenirii, care pășește spre progres — PACE LUMII”. Am prezentat acest paragraf din manifestul păcii, pentru că concretizează țelul luptei comune a popoarelor. Luna prieteniei Romîno-Sovietice a cimentat și mai mult, simțămintele popoarelor noastre, a definit și mai bine lupta comună pentru pace.

Ca oameni ai religiei și ca fii ai acestei țări, noi Creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea, dorim să ne găsim totdeauna în rîndurile sincerilor luptători pentru pace și progres. Nu vom uita că la înfăptuirea zilei de 23 August 1944, zi atât de scumpă nouă adventiștilor, pentru că atunci ni s-a redat libertatea religioasă, armata sovietică a avut un rol istoric de seamă.

Să cultivăm această prietenie, și să ne dovedim întotdeauna factori de bază în îndeplinirea îndatoririlor ce ne revin ca cetățeni ai patriei noastre. PACE LUMII.

Redacția



## RĂMÎNEREA ÎN HRISTOS

Nu e destul doar să purtăm numele de creștini, și nici nu e suficient numai de a accepta principiile Sfințelor Scripturi, și nici nu e de ajuns de a recunoaște „taina lui DUMNEZEU TĂTAL, adică pe Hristos, în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Col. 2, 2.8), ci mai de preferat decît orice este de a rămîne în HRISTOS.

Rămînera în Hristos este ilustrată atît de bine în cele rediate în Sfînta Evanghelie: „Rămîneți în Mine, și EU voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci despărțit de Mine, nu puteți face nimic”. Ioan 15, 4, 5.

Cei care au înțeles invitația „Rămîneți în mine”, și au primit-o cu drag, își trăiesc viața lor religioasă cu bucurie și rămîn credincioși Legii lui Dumnezeu.

Acestora Domnul Hristos le spune cum le-a spus și ucenicilor de pe timpuri: „Voi sînteți aceia, care ați rămas neconțenit cu Mine în încercările Mele. De aceia vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie”. Luca 22, 28.29.

Creștinii care rămîn pe deplin în Hristos vor trece cu bine prin viață și apoi se vor bucura la a doua Sa venire de primăvara împlinirii făgă-

duintelor lui Dumnezeu, care de pe acum ne fac „părtași de fire dumnezeiască”. 2. Petru 1, 4.

Acela care rămîne în Hristos nu calcă Legea, căci el păstrează legătura continuă cu ISUS prin seva cerească, prin iubirea lui Hristos, care e turnată în inimă prin Duhul Sfînt. Rom. 5, 5.

Rămînera în Hristos se poate dovedi în mod natural prin iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele.

Deviza apostolului Pavel a fost: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig”. Filip. 1, 21.

Rezultatul rămînerii lui Pavel în Hristos a fost fericit și aducător de roadă. Din rapoartele Sfințelor Scripturi reese că în El s-au văzut toate roadele Duhului Sfînt din Gal. 5, 22, 23.

Așa cum poți vedea o vie de soi bun, încărcată de struguri, așa poți vedea lucrarea organizată de apostolul Pavel ca rezultat al rămînerii sale în ISUS HRISTOS.

Această mlădiță a fost una dintre cele mai aducătoare de roade. Secretul aducerii de roade constă în faptul că în viața lui a pulsat seva cerească — iubirea lui Hristos.

Cînd Domnul Hristos rămîne în noi, atunci El lucrează în noi „și voința și înfăptuirea” desăvîșirii de caracter.

„Cînd ne supunem lui HRISTOS inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră se afundă în voința Lui, mintea noastră se face una cu mintea Lui, cugetele

noastre sînt după voia Lui, atunci trăim viața Lui”.

„Viața în Hristos este o viață de binecuvîntată odihnă. Poate că nu se simte omul extaziat sau încîntat, dar se simte totdeauna cuprins de o pașnică încredere. Speranța noastră atunci nu este în noi, ci în HRISTOS. Ioan 15,7.

E nevoie să cerem de la Dumnezeu Duhul Sfînt, căci așa cum e roua pentru mlădițe care aduce înviorare, așa e Duhul Sfînt pentru sufletele noastre, despre care apostolul iubit Ioan a lăsat scris: „Ungerea pe care ați primit-o de la El, rămîne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva, ci după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămîneți în El după cum v-a învățat ea”. 1 Ioan 2, 27.

După cum pentru orice mlădiță rămînera în butuc e o binecuvîntare tot astfel pentru orice creștin rămînera în Hristos e cea mai mare binecuvîntare din care decurg celelalte binecuvîntări: iertarea păcatelor, sfințirea, îndreptățirea, și înnoirea vieții întregi așa cum stă scris: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. 2 Cor. 5,17.

Și acum să ascultăm spre încheiere sfatul dat de apostolul Ioan: „Și acum copilașilor, rămîneți în El, pentru ca atunci cînd se va arăta El, să avem îndrăzneală și la ve-



# IMPORTANȚA „TRECERII CU VEDEREA”

„Dar Saul s-a făcut că nu-i aude”.  
1 Sam. 10,27. u.p.

**E** nevoie ca predicatorul să aibă un ochi care nu vede și o ureche care nu aude. Solomon ne vorbește lămurit în privința aceasta când zice: „Nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun, ca nu cumva s-auzi pe sluga ta vorbindu-te de rău!” (Ecl. 7,21). Adică nu le pune la inimă; nu le nota, sau poartă-te ca și cum nu le-ai fi auzit. Nu poți opri limba oamenilor și de aceea lucrul cel mai bun e să-ți astupi urechile și să nu iei seama la ce se spune. Cine n-a spus în momente de iritație cu privire la un altul, cuvinte pe care după aceea le-a regretat? E partea celui generos să trateze cuvintele acestea ca și cum n-ar fi fost rostite niciodată. În cartea proorocului Isaia găsim scrise următoarele cuvinte: „Cine este orb, dacă nu robul Meu și surd ca solul Meu, pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului? Ai văzut multe dar n-ai luat seama la ele; ai deschis urechile, dar n-ai auzit”. Is. 42,19.20.

De omul iritat depărtează-te, sau dacă nu e posibil să pleci și trebuie să asculți cuvintele acelea iritate, caută să le ștergi din memorie. Cel care vorbește e stăpînul limbii lui, iar cel care ascultă e stăpînul urechilor sale. În Scriptură ni se spune să ne astupăm urechile la auzirea despre vărsare de sînge. Fiind și noi personal vinovați că am spus ceva nepotrivit cu privire la altă persoană (Ecl. 7,22) nu trebuie să ne irităm

cu privire la ce spun alții cu privire la noi.

La începutul lucrării voastre într-o comunitate *fiți surzi și orbi față de certurile veche ce pot exista în comunitate*. Nu te lăsa prins în certurile de familie sau de comunitate. Dacă s-a făcut o nedreptate vădită, străduiește-te să o îndrepți. Dar dacă e numai o ranchiună veche, spune celor puși pe ceartă că nu ai de gînd să te amesteci în ea. Să n-aveți de a face cu partizi și cu cliici, ci fiți pastori pentru întreaga comunitate, și îngrijiți-vă la fel de toți. Fericiți făcătorii de pace, și o cale de a face pace este de a lăsa focul să se stingă, nu de a-l ațîța și de a mai adăuga combustibil peste el. Începeți-vă cariera cu un ochi orb și cu o ureche surdă.

În 1 Sam. 10,27, găsim scrise următoarele cuvinte despre Saul: „S-au găsit însă și oameni răi care ziceau: Ce ne poate ajuta acesta? Și l-au disprețuit și nu i-au adus nici un dar. Dar Saul s-a făcut că nu-i aude”.

Ochiul orb și urechea surdă sînt foarte bune de aplicat la flecărelile locale. Sînt persoane care niciodată nu sînt mai fericite decît atunci cînd „cu părere de rău” trebuie să spună predicatorului tot ce se bănuiește și se vorbește de rău despre unul și despre altul. Nu ascultați niciodată pe asemenea oameni.

Dacă lucrurile merg însă prea departe spune persoanele în cauză că vrei să te ocupi de ceea ce povestesc ele, dar că avînd multe lu-

cruri de făcut nu le poți ține minte pe toate pe dinafară, și de aceea rogi pe acuzator să pună în scris ceea ce știe, lucrul pe care nu-l va face pentru că îi convine mai bine povestirea confuză decît scrisul precis.

Bine ar fi să se găsească un leac pentru bîrfeală, dar întrucît pînă acum nu s-a găsit, e necesar să nu se ia seama la ce se tot vorbește încoace și încolo. Nu e altceva de făcut decît a simți durere pentru cei care practică bîrfeala, iar în predică din cînd în cînd a introduce sfaturi corespunzătoare.

Evitați cu tot sufletul vostru spiritul acela de bănuială care înăcrește viața unor oameni, și îndreptați un ochi orb și o ureche surdă spre toate lucrurile din care ați putea deduce o lipsă de amabilitate. Bănuiala face pe cineva un chin pentru sine însuși și un bănuitor față de alții. Dacă începeți să bănușiți, și cauzele de neîncredere vor spori în jurul vostru, și propria voastră înclinație spre bănuială va crea majoritatea lor. Mulți prieteni au fost transformați în vrăjmași prin faptul că au fost suspectați. De aceea nu priviți în jurul vostru cu ochiul neîncrederii, și nici nu ascultați pe la uși ca un om curios, cu urechea ciulită de frică.

Unii ca niște copii doresc să știe părerea prietenilor lor despre ei, și dacă descoperă o muștrare cît de mică, îi privesc de aci înainte ca vrăjmași. Dacă felul tău de a predica e criticat, străduiește-te



să predici mai bine și nu arăta că te simți insultat.

Cei mai buni oameni sînt cîteodată iritați și spun cuvinte lipsite de amabilitate; noi trebuie să fim bucuroși dacă prietenii noștri pot uita ce am spus atunci cînd eram iritați, și e creștinește de a ne purta cu alții așa cum am dori să se poarte ei cu noi.

Bănuiala nu este numai o sursă de neliniște; ea este și un rău moral, și dăunează caracterului celui care o cultivă. Odată ce bunătața din inima omului a dispărut, el stă ca un păianjen în mijlocul păienjenishului de fire pe care le-a întins și ceva vibrînd îl înștiințează de cea mai slabă atingere ce s-a produs.

Nimeni nu trebuie să se facă vinovat cu vreun cuvînt. Fraților, evitați răul acesta prin renunțare la iubirea de sine. Socotiți ca lucru mic ce gîndesc sau ce spun alții despre voi. Dacă sînteți din fire sensibili nu vă lăsați pradă slăbiciunii acesteia și nici nu lăsați pe alții să se folosească de ea. Alungați pe vorbitorii de rău. Ei aduc vorbe dar și duc vorbele pe care voi le lăsați să cadă de pe buzele voastre. Dacă n-ar fi urechi care să asculte bîrfeala, n-ar mai fi nici bîrfitori.

Solomon spune: „Pirîtorul dezbină pe cei mai buni prieteni” (Prov. 16,28). Se seamănă insinuări și se dă naștere la gelozii. Întrucît persoanele care vă fac să nu aveți încredere în prietenii voștri sînt un rău specimen, și întrucît bănuiala în ea însăși este un viciu ticălos și chinuitor, hotărîți-vă să îndreptați către întreaga chestiune ochiul vostru orb și urechea voastră surdă.

La părerile și remarcile cu privire la voi înșivă de asemenea ca regulă generală, întoarceți ochiul orb și urechea surdă. La remarcile cinstate și drepte sîntem obligați să luăm seama în măsura cuvenită; dar la verdictul înveninat al prejudecății, la găsirea de greșeli ușurate ale oamenilor lumesti, la expresiile neînțelepte ale celor necunoscători și la acuzațiile minioase ale împotrivorilor, putem întoarce cu deplină siguranță urechea surdă.

Fii bărbați și nu căutați să vă făliți ca și copiii, cînd au o haină nouă. În proporție cu cîtă plăcere vă fac laudele, va fi și durerea datorită criticii. Căutînd gloria personală, uitați să mai proslăviți pe Domnul Isus. Mîndria este un păcat mortal și nu trebuie

cultivat. Mărturisiți cu umilință păcatul și supuneți-vă Domnului pentru a fi scăpați de el.

Un prieten înțelept care săptămîină după săptămîină ne face o critică necruțătoare este o mai mare binecuvîntare pentru noi decît o mie de admiratori nepricepuți. Aprecierile sincere deschise sînt de neprețuit; dar deoarece prea puțini pot să le facă, iar noi vom fi chinuiți cu observațiuni neînțelepte și obraznice, e mai bine să îndreptăm spre ele ochiul orb și urechea surdă.

Unii predicatori au fost zdrobiți sufletește, și chiar și-au ruinat și caracterul pe urma faptului că prea au luat aminte la clevetirile îndreptate contra lor. Dacă s-ar fi putut ruga în taină cu privire la aceasta și n-ar fi luat-o în seamă, n-ar fi ieșit nici un rău pentru ei din poveștile acelea.

Nu jigniți pe vecinii voștri prin amestecul vostru în treburile lor. Avem destul de făcut acasă, și e înțelept a ne ține departe de orice dispută care nu ne privește.

CH. S.

## CUNOAȘTEREA DE DUMNEZEU

(urmare din pag. a 7-a)

### VOCEA CONȘTIINȚEI

*Dacă Dumnezeu Se descoperă în natură, El trebuie să Se descopere în mod deosebit în sufletul făpturii celei mai nobile făcută după chipul Său și căreia i-a fost încredințată stăpînirea universului — omul.*

*Destinația providențială a fiecărui om este de a fi — un purtător de Dumnezeu — un templu viu. Astfel Dumnezeu Și-a rezervat un sanctuar spiritual în partea cea mai in-*

*timă a sufletului omenesc, în centrul personalității — conștiința. În acest sanctuar, Dumnezeu ia contact cu omul, aci vocea Sa se aude în mod clar“.*

*„Cugetele inimii, cuvintele buzelor și orice faptă din viață, vor face caracterul nostru mai de valoare cînd prezența lui Dumnezeu este simțită neîncetat. Limbajul inimii noastre să fie: „Iată aici este Dumnezeu“. Atunci viața va fi curată, caracterul va fi nepătat și sufletul va fi înălțat neîncetat către Domnul“.*



# SCRIEREA CĂRȚILOR BIBLIEI

Cele 39 de cărți ale Vechiului Testament sînt scrise de autorii lor în limba ebraică. Fac excepție în această privință doar cîteva pasagii din Daniel, Ezra și Ieremia, care sînt scrise în limba aramaică și haldaică. Pasagiile respective sînt următoarele: Daniel 2, 4—7. 28; Ezra 4, 8—16.18 și 7, 12—26, precum și Ieremia 10, 11. Tot în limba aramaică este scrisă și expresia: „Movila mărturiei“, ce se găsește în Geneza 31, 47.

Limba ebraică în care s-au scris cărțile Vechiului Testament este limba vorbită în vechime de urmașii patriarhului Abraam, care sînt cunoscuți îndeobște sub numele de ebrei. Această limbă face parte din grupa limbilor semitice, limbi pe care le vorbeau popoarele ce își trăgeau obîrșia din Sem, fiul lui Noe. Între popoarele care se trăgeau din Sem se numără arameii, arabii, asirienii și alții. Odată cu ocuparea regatului lui Izrael de către asirieni (anul 722 în. Hr.), limba ebraică începe să se corupă primind tot mai multe cuvinte și forme aramaice. Cu timpul, ea își pierde puritatea de pînă atunci și prinse a se deosebi esențial de străvechea limbă ebraică, folosită la scrierea Pentateucului. În timpul captivității babiloniene, al cărei început se situează la anul 586 în. Hr., limba ebraică se corupse atît de mult, sub înrîurirea limbii aramaice, încît ea dispăru cu totul. După întoarcerea lor din captivitate, majoritatea ebreilor nu mai vorbeau limba ebraică, ci limba aramaică numită și haldaică. În epoca posteroară captivității, numai învățații ebrei și puținii locuitori care rămăseseră în patrie, mai cunoșteau limba ebraică. Cam pe la mijlocul secolului al II-lea în. Hr. limba ebraică a fost în totul înlocuită de cea aramaică. Astfel în timpul Domnului Hristos, poporul iudeu vorbea în Palestina numai limba aramaică. Ceea ce a înlesnit foarte mult ca limba aramaică să fie adoptată în locul limbii ebraice, a fost faptul că cea dintîi, era tot limbă semitică și anume cea mai apropiată de limba ebraică, dintre toate dialectele semitice.

Deci, așa cum s-a amintit mai sus, limba vorbită curent de poporul iudeu, în Palestina, pe vremea Domnului Hristos, era cea aramaică. În timpul acela limba de circulație generală, în imperiul roman, era limba greacă! Această limbă era cunoscută în toate provinciile imperiului. Era limba în care cetățenii romani, aparținători la diferite naționalități, se înțelegeau întreolaltă. Pe vremea Domnului Hristos, limba greacă era într-o măsură oarecare limba biblică. Vechiul Testament, care fusese tradus în grecește de cei șaptezeci învățați iudei, se citea mai mult în grecește. Iudeii, chiar cei din Palestina, nu puteau citi Vechiul Testament în ebraică

deoarece, această limbă, era de mult o limbă moartă, chiar și pentru ei.

Cele 27 de cărți ale Noului Testament, afară de una, au fost scrise în limba, greacă, deși scriitorii acestor cărți, cu excepția evanghelistului Luca, au fost iudei. Însă această limbă era o limbă greacă proprie iudeilor împrăștiați în imperiul roman. Ea se numea limba elenistă. Iudeii care vorbeau această limbă se numeau eleniști. Despre ei se amintește în Faptele Apostolilor 6, 1. Limba elenistă era întrebuintată pe timpul Domnului Hristos de toți evreii împrăștiați în cuprinsul imperiului roman. Unii înclină a crede că Domnul Hristos a conversat cu Pilat în limba greacă.

Singura carte a Noului Testament, scrisă în altă limbă decît cea greacă (elenistă), este evanghelia după Matei. Această carte este scrisă în limba aramaică.

## SCRIEREA ÎNTREBUINȚATĂ LA ALFABETUL ȘI TRANSCRIEREA CĂRȚILOR SFINTE

Autografele cărților ce compun Vechiul Testament, au fost scrise, folosindu-se scrierea semitică veche, numită feniciană. Mai tîrziu, această scriere a fost înlocuită cu scrierea cvadrată (pătrată), numită asiriană. Origen și Ieronim susțin că scrierea cvadrată a fost introdusă de Ezra. Odată cu introducerea scrierii cvadrate, transcrierea (multiplicarea) cărților Vechiului Testament, cu text ebraic sau aramaic, s-a făcut folosindu-se alfabetul cvadrat. În timpul Domnului Hristos, transcrierea acestor cărți cu alfabetul cvadrat era terminată. Textul original ebraic al Vechiului Testament a ajuns pînă la noi numai în transcrierea cvadrată, nu și în transcrierea semitică veche (feniciană).

Atît scrierea semitică veche, cît și cea cvadrată nu aveau la început decît consoane. Abia începînd cu secolul al VI-lea și al VII-lea d. H. s-au introdus și s-au adăugat la consoanele textului biblic unele semne vocalice, spre a înlesni citirea tradițională. Aceste semne vocalice au constatat din puncte și liniuțe, care se scriau deasupra sau dedesubtul consoanei și care se citeau după consoana respectivă.

După obiceiul din antichitate, textul Vechiului Testament, așternut pe suluri, nu numai că era fără vocale, dar în același timp era scris fără întrerupere, adică avînd cuvintele legate unele de altele. Împărțirea în capitole și versete nu era cunoscută. De asemenea, semnele de punctuație nu se întrebuintau. Desigur, o atare scriere trebuie să fi fost foarte dificilă la citit.



Originalele grecești ale Noului Testament s-au scris folosindu-se scrierea majusculă sau uncială. Această scriere se numește majusculă pentru faptul că se foloseau numai litere majuscule, adică litere mari, care se scriau fără să fie legate una de alta. Să se rețină că în primele șase veacuri ale erei creștine, scrierea cunoștea numai litere mari. Abia începând cu veacul al VII-lea, a intrat în uz scrierea cursivă care are literele mult mai mici, legate una de alta și înclinate spre dreapta. În secolul al X-lea, scrierea cursivă înlocuiește definitiv scrierea majusculă.

Originalele și vechile manuscrise grecești ale Noului Testament, întocmai ca și cele ale Vechiului Testament, sînt scrise fără despățirea cuvintelor și fără semne de punctuație. Nici împărțirea textului pe capitole și versete nu aparține autorilor, ci ea a fost făcută mult mai târziu, după secole.

#### MATERIALE ȘI UNELTE DE SCRIS INTREBUINȚATE LA SCRIEREA BIBLIEI

Ce material s-a folosit la scrierea Vechiului Testament nu se poate spune cu certitudine. Ceea ce se știe precis este că, întocmai ca și celelalte popoare din vechime, evreei, care se îndeletniceau cu păstoritul, au întrebuințat pieile animalelor, ca material de scris. De aceea, părerea cea mai acreditată este că Vechiul Testament s-a scris pe piei de animale. Însă, nu este mai puțin adevărat că și pînza s-a întrebuințat de asemenea la scris într-o oarecare măsură. Papirusul, atît de răspîndit în Egipt, a fost cunoscut probabil și în Palestina. Cît despre pergament, acesta nu poate fi pus în discuție. El a fost descoperit abia în secolul al II-lea în. Hr. în orașul Pergam din Asia Mică. Poate unele copii posterioare secolului al II-lea să se fi scris pe acest material care era foarte costisitor.

Originalele Noului Testament au fost scrise, pe papirus, material de scris ce se obișnuia în acea vreme. Papirusul se prepara din tulpina plantei cu acelaș nume, plantă ce se găsea în cantități mari în ținutul mlăștinos de la revărsarea Nilului. Materialul acesta, care prezenta avantajul de a se găsi la îndemîna oricui pe un preț ieftin, avea și un dezavantaj: era destul de șubred. Prin veacul al III-lea al erei creștine, papirusul începe să facă loc pergamentului. Material

de scris mai durabil și mai frumos, pergamentul, cîștigă tot mai mult teren. Cei ce se îndeletnicesc cu transcrierea Noului Testament, îl preferă papirusului. În secolul al IV-lea, pergamentul înlocuiește în bună parte papirusul. În secolul al V-lea domină pergamentul.

Pergamentul se pregătea din piei de capră, oaie, vițel și antilopă. Cel de antilopă era cel mai fin. Pielea se rădea pe ambele părți și apoi se vopsea în diferite culori. Spre deosebire de papirus, pergamentul se îndoaia în trei sau patru foi duble, formînd un caiet. Mai multe caiete la un loc formau un volum sau un codice.

Unele manuscrise ale Noului Testament s-au scris pe hîrtie de bumbac. Dar aceasta destul de târziu. Hîrtia de bumbac, descoperită de chinezi, intră în uz abia din secolul al X-lea. Începînd cu secolul al XIII-lea se mai folosește ca material de scris hîrtia de zdrențe, a cărei descoperire este atribuită europenilor.

Pe papirus se scria cu vopsea, care putea fi neagră sau roșie. Ca peniță, servea un bețișor de trestie, ascuțit la vîrf și nedespicat. Mai târziu a apărut cerneala. Firește, era cu totul diferită de a noastră. Se prepara dizolvînd în apă, funingine și adăugînd gumă arabică. Pe la sfîrșitul secolului I d. Hr. s-a adus o îmbunătățire bețișorului de trestie. Anume, i s-a despicat vîrfurile, pentru ca cerneala să se poată prelinge mai bine. Astfel s-a obținut o pană care o amintește pe aceea din vremea noastră.

Cînd scrie cea de a treia epistolă a sa, apostolul Ioan pomenește de cerneală și condei (vers. 13). Firește, noi trebuie să dăm cuvintelor grecești pe care le folosește, înțelesul pe care îl aveau atunci. În consecință, prin cerneală, trebuie să înțelegem o soluție din apă, funingine și gumă arabică, iar prin condei un bețișor de trestie ascuțit la vîrf.

Cînd a început să se întrebuințeze ca material de scris pergamentul, se folosea ca unealtă de scris ori Kalanul, o pană de trestie, ori o pană de pasăre cu vîrfurile despicate. Se obișnuiau mai ales penele de gîscă sau de corb. Pe pergament se scria cu cerneală, dar alta decît aceea cu care se scria pe papirus. Pentru pergament a fost inventată o cerneală specială, făcută din suculele gogoșilor de ristic (alune de cerneală), sulfat de fier și humă sau gumă arabică.

Ion Bătrîna Voivodeni





## „EXODUL 12, 29”

**A**menotep II (1450—1425 în. Hr.) fiul lui Tutmes III, a fost după toate datele, faraonul din timpul Exodului. Despre el se cunoaște, că a fost un excelent sportman. Bun trăgător cu arcul, vânător și înotător; dar în același timp, un conducător nemilos și crud. El a întreprins multe campanii militare necesare în urma deselor revolte ce aveau loc în ținuturile cucerite, din cauza despoticeii lui stăpîniri. Amenotep a fost urmat la tron de unul dintre cei mai mici copii ai lui, Tutmes IV (1425—1412 în. Hr.). Sînt mărturii care arată că noul rege nu era el acela care trebuia să ocupe tronul tatălui său, dar în mod neprevăzut el primi această onoare. Această neașteptată înălțare a lui pe tronul faraonilor poate fi explicată prin faptul că fratele lui mai mare moștenitorul de drept al tronului, a fost omorît în timpul plăgii a zecea (Ex. 12,29). Deci dacă Amenotep II a fost faraonul Exodului, atunci fiul lui mai mare, fratele lui Tutmes IV a fost cel omorît în acea noapte de jale. Nici o mărturie nebiblică ce înregistrează acest eveniment nu este exactă; de fapt obiceiul vechilor Egipteni era de a trece sub tăcere orice experiență umilitoare pentru ei. Desigur că Tutmes IV a lăsat mărturii sigure despre moartea fratelui său și înălțarea sa la starea de prinț moștenitor. Însemnările Sfinxului din Ciza, spun

că el (Tutmes IV), a dat la o parte nisipul de pe acest vechi monument ca omagiu pentru numirea divină și neașteptată pe care el a primit-o pe cînd acesta se odihnea la umbra lui. În inscripție, el povestește că într-o zi, el oîna în apropierea sfinxului. În timp ce-și făcea siesta la umbra lui, acest „mare zeu” (sfinxul), i s-a arătat într-o viziune și i-a vorbit așa cum un tată vorbește unui copil, descoperindu-i faptul că el va fi viitorul împărat al Egiptului. Faptul că lucrul acesta este însemnat pe un monument de piatră, arată că Tutmes IV nu fusese la origine, adevăratul moștenitor la coroana faraonilor, și nici nu s-a așteptat a fi împărat. Această descoperă de asemenea că el atribuia urcarea lui pe tron unei intervenții divine. Cu toate acestea, faptul că fratele său mai mare, adevăratul moștenitor după lege, al tronului, nu este menționat, nu lasă nici o îndoială celor care sînt obișnuiți cu inscripțiile Egiptene, că o întîmplare neobișnuită ieșită din comun, a avut loc cu acest fiu mai mare al lui Amenotep II, care nu este menționat.

Noi nu putem să ne așteptăm la un răspuns satisfăcător din partea scrierilor egiptene, cu privire la ceea ce s-a întîmplat acestui tînăr. Dar admiterea faptului că Amenotep II a fost faraonul Exodului, moartea fiului său întîi născut în timpul plăgii a ze-

cea, va avea ca rezultat înălțarea pe tronul faraonilor a fiului său mai mic Tutmes IV. Pentru a evita atribuirea domniei lui unui dezastru, Tutmes IV a inventat și a făcut publică povestea presupusei lui vedenii cerești. O ascensiune neregulată la tron, era de obicei explicată prin astfel de „intervenții divine”, a marilor zei Egipteni. Cînd regina Hatsepsut a urmat la tron tatălui său (1504—1482 în Hr, a 18-a dinastie, s-a anunțat că ea era fiica marelui Amon (zeul egiptean), și că zeul i-a poruncit să domnească peste Egipt. Cînd Tutmes III fără a avea un drept legal de a fi rege, a fost proclamat rege în timpul unei revolte din Templu, a fost publicat cu decret special al zeului Amon ca un temei pentru ascensiunea sa nelegală la tronul marilor faraoni.

D. P.

### Rămînerea în Hristos

(urmare din pag. 11)

nirea Lui, să nu rămînem de rușine și depărtați de El”. 1 Ioan 2,28.

Deci fericirea viitoare, viața veșnică și rămînerea în Hristos pentru veșnicie ca moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu, depinde de rămînerea noastră în ISUS HRISTOS, ca să putem zice la arătarea slavei Sale: „Iată acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mîntui.